

Venstre eller Socialdemokrater, der ikke har haft Lejlighed til at møde en Mand eller Kvinde, der saaledes er bleven udestængt fra Adgangen til Alderdomsunderstøttelse. Jeg tror, at alle mine ærede Kolleger, naar de have staaet overfor et saadant Tilfælde, have sagt til sig selv: Det er urigtigt. Men naar man rent menneskeligt indrømmer det, hvorfor skulle vi saa beholde en saadan Bestemmelse, der hverken teoretisk eller praktisk svarer til vor Tids Moral, vor Tids humane og frisindede Aand.

Jeg kom for nogle Aar siden hen i Samaritanen, det var i Aarhus. Man havde besluttet i en snævrere Komite at lukke Mændene ude fra at faa noget, hvilken Beslutning senere blev kuldkastet. Man sagde, at de Mænd, der komme i Samaritanen, ere de Mænd, som ikke ville bestille noget. Men jeg sagde det modsatte, og jeg tror, jeg har Ret. Samaritanen er et paalideligt Barometer; naar der er Arbejde, kommer der ingen Mænd i Samaritanen. Der mødte jeg nu en Dag en gammel Mand, der kom ud derfra sammen med sin Hustru. Han saa ud til at være 70 Aar og kom der hver Dag baade i Aar og tidligere. Jeg spurgte: Hvor gammel er De? Han var 71 Aar: Og hvor gammel er Deres Hustru? Hun var 68. Faar De Fattighjælp? Nej! Faar De da heller ikke Alderdomsunderstøttelse? Nej! Hvordan kan det være? Ja, der manglede nogle Maaneder af de 10 Aar, inden han kunde faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg spurgte, naar han sidst havde faaet Fattighjælp. Han havde faaet Fattighjælp i fulde 5 Aar. Han havde været meget syg og været paa Hospitalet, og under hans Hospitalsophold havde hans Hustru faaet nogen Hjælp. Jeg tror, det drejede sig om 150 Kr., ydet i kontant Hjælp. Han havde brudt med Fattighjælpen lidt over det 61de Aar, og nu havde han i omtrent 10 Aar kæmpet for at holde sig fri for Fattigvæsenet. Jeg spurgte ham, hvordan han havde kunnet klare sig. Ja, han var gaaet til Samaritanen, var løbet sine Venner paa Dørene. Det var en fuldstændig uberygtet Mand, han havde været med i 1864, vovet sit Liv for Fædrelandet, der kunde ikke sættes en Plet paa ham, og nu mødte han og hans 68-aarige Hustru i Samaritanen for at faa Margarinebrød og Centrifugemælk for at holde Livet oppe. Han glædede sig som et Barn til, at naar April kom, kunde han faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg talte med enkelte

andre, deres Livshistorie var omtrent den samme, en havde desværre 5 Aar igen, han fulgte med i Politik, han havde set om det Forslag, vi havde indbragt om at indskrænke Tiden fra 10 til 5 Aar: bare det nu maatte blive vedtaget!

Jeg beder Højre, det er nærmest dem, det kommer an paa, om at gøre deres til at bøde paa den Uret, som Loven af 1891 har begaaet overfor disse gamle Mennesker. Jeg siger: Hvortil denne unødige Lidelse? Jeg siger: Hvortil disse unødige Bekymringer? Jeg kan forstaa, at Overklassen, som Højre repræsenterer, varetager deres Klasses ensidige Interesser. Jeg kan ikke billige det. Jeg ved ogsaa, der er mange, der høre Overklassen til, men ikke se saa snævert paa deres Klasses Interesse, men jeg kan forstaa, at et politisk Parti, der er et Overklasseparti, vil forsvare Overklassens Interesser, men indbildte Interesser skal man ikke forsvare; og det er indbildte Interesser, man her forsvare, naar man siger, at det er mod Overklassens Interesser at forkorte Tiden til 5 Aar. Der er ikke flere, der ville falde Fattigvæsenet til Byrde for det. Der er sket en vældig Udvikling paa dette Omraade, der er en Ærekærhed hos Smaa-kaarsfolk, som der ikke var tidligere. Man nærer ikke blot Frygt for at komme ind under Fattigvæsenet, men det betragtes som en Skam. Folk sulde hellere, lide hellere bitter Nød, end de gaa til det offentlige. Denne Æresfølelse betyder overordentlig meget for vort Samfund, den øger vort Samfunds Værdi i rent menneskelig Henseende, og hvor denne Æresfølelse, som er stigende, findes, skal man støtte den. Og man *kan* støtte den, man kan hjælpe alle disse Hundreder, for ikke at sige Tusinder, af fattige Mennesker til en Ret, de ikke nu have, ved at fremme det foreliggende Forslag.

Man vil sige, ja, men det drejer sig vist ikke om saa mange. Jeg beder de ærede Medlemmer, navnlig til Højre, at slaa op i statistisk Aarvog og se paa Grupperingen af de forskellige Aarsager til, at Folk have henvendt sig til Fattigvæsenet. Det viser sig, at mellem 11,000 og 12,000 Mennesker for nærværende Tid faa Fattighjælp paa Grund af Alderdom, Folk, der først have henvendt sig til det offentlige, da de bleve gamle og ikke kunde mere. Der er ca. 12,000 Mennesker, som have slidt og stridt og aldrig have faaet det, de skulde leve af, som have samlet og arbejdet fra de vare Børn, der er 12,000,